

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' έκτοστον αριθμούμεν χρόνον
μέσα σ'την κλεινήν γην τών Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένιακόσα,
όλο για τήν' Ανόρθωσι θά περνοδίν' ή γλώσσα.

Τού μηνός' Απριλίου τριάντα
και γαλήνη Ρωμψών κατά πάντα.

Χίλια κι' έκατόν εξήντα, πλην προσθέστε κι' ένέα,
νέον Μάιον πομπτεύει γενεά καθ' όλα νέα.

**'ΗΛΘε Μιάης, ήλθε Μιάς,
τί τρελλή χαρά για' μ'άς.**

Πάλι Πρωτομαγιά
πολλής αγαλλιάσεως,
κι' άς πλούμε σ'την ύγειά
τούτης τής νέας πλάσεως.

Σ'των λουλουδιών τή Σχόλη
άς πάμε πάλιν όλοι
σε κάθε περιόδι
να πλέζουμε στεφάνια
για' πόσους Βουλευτάς
μ'ι' μι'ά καλή μετάνοια
μπρός' στους άνορθωτάς.

Σε μωσχοόδους κήπους
με στεφανά σ'τό χειρί
άς ψάλλωμεν παιδιόι
ήμέρας παυσίόπους
μ'έκτισον τόν Δευτέρη
και τόν Αλεξάνδρη.

Μέσα σε Παραδείσους
με Βάκχους, Διονύσους,
και τραγο-Σειληνούς
να φάμε, να μεθύσωμε,
κι' όλοι να βοηθήσωμε
άνορθωτάς κλεινούς.

'Η Πρωτομαγιά προβάλλει...
τήν' Ανόρθωσι και πάλι,

Περικλέτο μου, τραγοόδα,
πού πετ' όσα πεταλοόδα.

Κύτταξέ την πώς πετ'ά
μέσ' σ'τά ρόδα, σ'τά φυτά,
σ'τά πρωτοβγαλα μπουμπούκια,
και μέσ' σ' άγκιναροκούκια.

Τρέξε τώρα να τήν πιάσης
και σύ βλάκα πατριώτη,
κι' άς άναγαλλάξ' ή πλάσι
με χορό και φαγοπότι.

Σ'τά γρασίδια ξαπλωμένοσ
όπως έλλοτε, μαζέτα,
και με πόθους μεθυμένοσ
τήν' Ανόρθωσι χαρέτα.

Παίξε γέλ' αύτή δέν εμνα...
σ'την ύγειά της πάλι πίνε,
τράγε και κανένα ποτό,
φέρνε και τήν τσάτρα γύρω.

Τά χρυσά της ύάλλε χρόνια,
ρεμματιαίς τήν κελουόουν.
τήν γλυκολοτόν άθόνηα,
και γαιδούρια τήν γκαϊόουν.

**Σύγκρουσις γλωσσικῶν
ἀντιτορπελικῶν.**

Κύτταξέ την τήν σκασιμένη...
πηλακιε στεφανωμένη
μέ γρασιδία και μέ χόρτα,
και κτυπῆ τήν κάθε πόρτα.

Ἄθρονόστομος και νῦν ὡς πάλαι
κλεινὴν Ἀνόρθωσιν μαζί μου ψάλε,
ὅπου ὄστας δάφνας τῶν Μαραθῶνων,
τῶν Σαλαμίνω, τῶν Πλαταιῶν,
ἔδρεψεν ἄλλας ἄλλων ἀγῶνων
νέων πυγμάχων και κραταιῶν.

Ἄθρονόστομος και νῦν ὡς πάλαι
κλεινὴν Ἀνόρθωσιν μαζί μου ψάλε,
ὅπου τὰ πρῶτα κτυπῆ Ντοβλέτζικ,
κι ἄλλα δικά της κάνει ρουφετζικ
σ' ὄσους ἔμπρός της καινε λιθάγια,
σ' ὄσους της πλέκουν μόνο στεφάνια.

II—

Ἦθε Μάξικ, ἦθε Μάξ,
τί τρελλὴ χὰρὰ γιὰ μάξ.
Ἄλλο πάλι πανηγύρι,
τόκα μίξ τὸ ποτῆρι.

Τρίποδα μεγάλο
θέλω νὰ καθίσω...
φέρτε νὰ μεθύσω
και ρωνὴ νὰ βγάλω.

Θέλω μέ κρασί μας,
ἴσῃ Ἀνόρθωσι μάξ
πρόποσι νὰ κάνω
μέ τὸ παραπάνω.

Βλέπω σὲ βαρέλι
πάλι ξαπλωμένος
κάθε μας κοπέλι,
ποῦ γεμάτο μένος
και μισαλὸ και γνῶσι,
προσπαθει και θέλει
νὰ μᾶς ἀνορθώσῃ.

Φασουλῆ κεφάλια,
μέ τὸ κάθε χέρι
στεφάνια μεγάλα
δίνω ὅστιν Λευτέρη.

Ὅμως δίνω τώρα κι ἕνα στεφάνια
ἴστιν Μαρκαντινάκη,
τὸν πιστὸ τὸν φίλο, τὸν γραμματικὸ του,
γιὰ νὰ τῶχῃ πάντα στὸ λίσμα δικὸ του.

Θέλω, βρε Φασουλῆ,
ποδὸς λίγο, ποδὸς πολλὸ
στεφανωμένος νᾶναι.

Θέλω σὲ τίποτα Σχόλη
μετὰ στεφάνων ἔλοι
μπροστὰ μου νὰ περνᾶνε.